

Příběhy našich sousedů

Jaroslav Horáček

Vypracovali:

Jakub Mareček, Jakub Tomšíček a Jakub Randa

Vyučující:

Mgr. Radek Horák

Škola:

ZŠ T. G. M. a MŠ, Svatovítská 574, Mladá Boleslav

Sešli jsme se s panem Horáčkem, který prožil zajímavý život za doby totality. Komunisté ho v jeho životě neprávem omezovali.

„V roce 48 to bylo po volbách, komunisti vyhráli volby, takže se dostali všude.“

Pro svou rodinu žil plným srdcem. A rozhodl se koupit nový dělnický dům. Musel proto ale vstoupit do strany.

„Když jsem přišel z vojny, poté jsem neměl kde bydlet, ve fabrice tenkrát stavěli byty pro zaměstnance, no ale byla podmínka, že musí být ve straně. Já ve straně nebyl a ve fabrice byl pořadník na ty byty. Takže já jsem, kolega mě přemluvil, že jinak nedostanu kvartýr, dokavad' nevstoupím do strany, tak já jsem ho poslechl, no a vstoupil jsem do strany.“

Strana mu však nevyhověla. Tak ze strany zase vystoupil.

„No a já jsem když byly prověrky takzvaný, zvali si soudruzi jednoho člena jak druhýho, všechno každej musel jít k pohovorům. No a já jsem jim řekl, že jsem dobrovolně vstoupil, takže dobrovolně vystupuju. No a tím jsem si to prohrál na celý čáře na celý život.“

Po celý život ho za to omezovali.

„Mezitím jsem si udělal taky lovecký lístek jako myslivec, jo, jenomže na to přišli a sebrali mi ho taky. Přitom ještě mi zase ještě chodila kontrola vždycky v srpnu, když bylo jednadvacátého, přišel od policie , kde jsem jestli jsem doma nebo abych někde nedělal nějakou akci, něco takovýho. Tak mě takhle hlídali.“

V roce 1968 jako bývalý příslušník armády tzv. záložák se zúčastnil cvičení v mladoboleslavských kasárnách. 21. srpna však překročili vojska Varšavské smlouvy státní hranice ČSSR. On a jeho kamarádi byli v kasárnách drženi příslušníky sovětských jednotek.

„No a netrvalo snad ani půl hodiny a už na nás, nás vlítli vojáci ruský jak je ta kasárna u žižkovejch přijeli s tím topasem jo a pak tam přijeli s tankem no a my jsme byli ve vnitřku v těch kasárnách, no a oni nás nechtěli pustit.“

Sovětské jednotky ve městě zůstali. To se lidem nelíbilo.

„Měli jsme tam jednoho kolegu, kterej uměl perfektně rusky. V těch kasárnách našli někde rozhlasový zařízení takový na to hlášení. Nahoře do toho patra dali do okna ten velkej tlampač nebo jak se tomu říká. No a

ten jeden chlap, já nevím, dělal v nákupu ve fabrice a uměl rusky, tak, ten tam vždycky, Rusák tam seděl nahoře, jo u toho kulometu a on rusky na ně, no z toho patra, tak Rusák vždycky zavřel zalez, nechtěl to poslouchat.“

Proti okupaci se pan Horáček a jeho kamarádi se rozhodli vzepřít. Na sochu Lenina na dnešní náměstí Republiky v Boleslavi nasadili batoh.

„Když jsme sehnali ten ruksak a vzadu v tý ulici, v tý krátký ulici, za tím nejvyšším barákem, za tím věžákem bylo truhlářství. Nevím, čí to byl nápad, že tam půjdeme a ať nám půjčí ještě teď jsou ty skládací žebříky hliníkové, že to jde vysunout, ale to byli dřevěnej , mělo to kladku ze dvou ze tří dílů, ale tahalo se to taky. Jo a tak jsme přinesli ten žebřík a vytáhli jsme, jeden chlap na to vylez, my jsme to drželi dole. On tam vylez a pověsil tam ten ruksak na záda takhle, jo to bylo. Byla z toho legrace, no a pak z toho byl vážnej případ.“

Jsme rádi, že jsme měli příležitost vám ukázat kousek tohoto hrdinství. Protože v dnešní době se na tyto události často zapomíná.

